

Ρολόι τσέπης του Γεωργίου Γεωργαντά , διασωθέντα της «Επιχείρησης Καλάβρυτα»

Απρίλιος 1941. Η Γερμανική προέλαση ξεκινά αναγκάζοντας τον Ελληνικό Στρατό σε οπισθοχώρηση. Μεταξύ των χιλιάδων που υποχωρούν, δύο απλοί στρατιώτες βρίσκουν καταφύγιο κατά τη διάρκεια της νύχτας στο σπίτι ενός βοσκού – σε ένα χωριό βόρεια της Λαμίας - και το πρωί συνεχίζουν το δρόμο της επιστροφής. Ο ένας από τους δύο στρατιώτες συναντά το θάνατο από μια αδέσποτη σφαίρα. Ενώ ξεψυχά δίνει στο σύντροφό του το ρολόι τσέπης του, με την επιθυμία να το στείλει πίσω στην οικογένειά του. Δεν πρόφτασε όμως να του πει που.. Έτσι το ρολόι συνεχίζει το ταξίδι του στα χέρια του Καλαβρυτινού στρατιώτη Παναγιώτη Πανταζή, ο οποίος φτάνει σώος στον τόπο του με την ελπίδα πως με το τέλος του πολέμου θα μπορούσε να εκπληρώσει την τελευταία επιθυμία του νεκρού συντρόφου του.

Νοέμβριος 1943. Το ταξίδι του ρολογιού όμως συνεχίζεται. Έρχεται στα χέρια του Καλαβρυτινού, Γεωργίου Γεωργαντά, αδελφικού φίλου του Παναγιώτη Πανταζή. Ο πρώτος έχοντας στείλει το δικό του ρολόι για επισκευή στην Πάτρα, δανείστηκε το ρολόι του νεκρού στρατιώτη και έμαθε την ιστορία του.

13 Δεκεμβρίου 1943. Οι Καλαβρυτινοί οδηγούνται από τους Γερμανούς στο Λόφο του Καπή και έρχονται αντιμέτωποι με το εκτελεστικό απόσπασμα της Βέρμαχτ. Ξεκινά η μαζική εκτέλεση. Ο Παναγιώτης Πανταζής πέφτει νεκρός, ο Γεωργαντάς επιβιώνει.

Δεύτερη και τελευταία φάση, η χαριστική βολή. Ένας Γερμανός στρατιώτης πλησιάζει και κλωτσάει τον Γεώργιο Γεωργαντά με σκοπό να διαπιστώσει αν είναι νεκρός ή ζωντανός. Παρατηρεί το χρυσό ρολόι στην τσέπη του και θέλει να το κλέψει. Στρέφει το πιστόλι στον κρόταφο του Γεωργαντά και ταυτόχρονα ελέγχει αν τον παρακολουθεί ο αξιωματικός του. Έτσι δίνεται η ευκαιρία στον Γεωργαντά να μετακινηθεί ελαφρά και η σφαίρα δεν τον βρίσκει στον κρόταφο αλλά διαπερνά το λαιμό του. Τραυματίζεται βαριά, αλλά όχι θανάσιμα. Το δανεικό ρολόι παραμένει στην τσέπη του.

Ο Γεώργιος Γεωργαντάς ήταν ένας από τους δεκατρείς διασωθέντες της "Επιχείρησης Καλάβρυτα" και απεβίωσε το έτος 1989. Το ρολόι που του χάρισε τη ζωή συνέχισε το ταξίδι του και βρέθηκε στα χέρια του εγγονού του. Σήμερα εκτίθεται στο Δημοτικό Μουσείο Καλαβρυτινού Ολοκαυτώματος.

Pocket watch of Georgios Georgantas, survivor of "Operation Kalavryta"

April 1941. The German advance begins by forcing the Greek Army to retreat. Among the thousands who retreat, two simple soldiers find refuge during the night at a shepherd's house and in the next morning they continue their way back. Having reached the north of Lamia, one of the two soldiers encounters death from a stray bullet. While dying out, he gives his companion his pocket watch, with the desire to send it back to his family. But he did not get to tell him where... So the watch continues its journey into the hands of Kalavritan soldier Panagiotis Pantazis, who arrives safely in his birthplace in the hope that at the end of the war he could fulfill the last wish of his deceased companion.

November 1943. The journey of the clock continues. It comes in the hands of a Kalavritan, Georgios Georgantas, a close friend of Panagiotis Pantazis. The first one having sent his own watch for repair in Patras, he borrowed the dead soldier's watch and learned its story.

December 13th, 1943. The Kalavritans were led by the Germans to Kapi's hill and confronted the firing squad of Wehrmacht. Mass execution begins. Panagiotis Pantazis was executed, Georgantas survived.

Second and final phase of the execution was the "coup de grace". A German soldier is approaching and kicking Georgios Georgantas in order to find out whether he is dead or alive. He observes the gold watch in his pocket and wants to steal it. He turns the pistol on Georganta's head and at the same time checks whether his officer is watching him. This gives the opportunity to Georgantas to move slightly and the bullet does not find him in the head but passes through his throat. He is seriously injured but not dead. The loan clock remains in his pocket.

Georgios Georgantas was one of the thirteen survivors of "Operation Kalavryta" and passed away in 1989. The clock that gave him life continued its journey and was found in the hands of his grandson. Today it is exhibited at the Municipal Museum of the Kalavritan Holocaust.